

Padajúci lúč (sykavková rozprávka)

Lienka Školienska sedela na lístočku pred svojím domčekom a sledovala jesenné lúče slniečka. Očká mala privreté, sťa štrbinky na oblôčku. No zrazu sa strhla. Jeden lúč sa približoval k nej... Čo približoval! Rútil sa na ňu ako blesk!

„Jáááj“ volala Školienska a rýchlo sa snažila vstať a skryť sa.

„Jáááj“ volal lúč a padal na miesto, kde ešte pred sekundou sedela Školienska. Sotva sa uhla!

Tresk! Lúč dopadol na list ako tehla, keď ju zhodíš zo šiesteho poschodia.

„Aúú! Moja rúčka!“ zabedákal lúč.

Školienska sa lúču prizrela bližšie. Ale veď toto predsa nie je nijaký lúč! Veď je to chrobák! Dokonca lienka! Ale čudná... Žltá!

„Chúďa! Tak rýchlo si padala, až sa ti krovky prefarbili na žltu!“ poľutovala ju úprimne Školienska. „No a namiesto sedem veľkých bodiek máš asi sto maličkých!“

„A čo sa tak čuduješ? Veď ja som žltá od narodenia!“

No Školienska z nej nemohla oči spustiť. Žltú lienku veru ešte jakživ nestretla.

„Aspoň na mňa nezízaj, keď mi už nechceš pomôcť!“ hnevala sa žltá lienka a snažila sa postaviť aj s boľavou rúčkou.

Školienska sa konečne zbadala. „Prepáč, pod', ošetrím ti to“ a pomohla jej do domčeka.

Keď už mala rúčku obviazanú, začala žltá lienka vysvetľovať:

„Bolo mi zima, tak som letela bližšie k slniečku. Ale asi som to prehnala, lebo keď som sa zrazu pozrela dolu, zakrútila sa mi hlavička. A potom som padala nadol ako hnilička!“ pokúsila sa už zavtipkovať žltá lienka. „Volám sa Zlatka.“

„Ja som Školienska. Ak chceš, môžeme byť kamarátky.“

Do neskorého večera sa tie dve spolu zhovárali. Zlatka bývala na susednej lúčke, a tak sa dohodli, že sa budú častejšie navštevovať.

V ten deň sa Školienska dozvedela, že všetky lienky na svete nemusia byť červené.

Venované všetkým Alexom do Silvii Havelkovej.